

Чого почервоніла Оленка?

Оксана Кротюк

В Оленки радість: до неї приїхали її двоюрідна сестричка Ганнуса з мамою. Ще й модну картату спідничку в подарунок привезли.

— Ой, яка я рада! — сказала Оленка сестричці. — Ходімо, покажу тобі, які я навчилася робити витинанки.

— А в мене іграшки справжні, не доморобні, а з магазину! — дещо зверхньо мовила Ганнуса, дістаючи зі свого яскравого рюкзака пухнастого жовтого ведмедика й золотокосу ляльку, що заплющувала очі й жалісливо плакала, коли її клали на спину.

Коли гості за кілька днів по тому поїхали, Оленка стала канючити:

— Мамо! Мамочко! Я теж хочу такого ведмедика, як у Ганнусі. Їй ляльку таку дуже, дуже хочу.

— Гаразд, донечко, трошки згодом обов'язково купимо. А зараз, бачиш — он уже осінь скоро, і мені вкрай осіннє взуття потрібне, та й тато на зиму без шапки, — сказала мама.

— А я хочу! Хочу такі іграшки, як у Ганнусі! Їй тато з мамою нічого не жаліють, — здійняла лемент Оленка. І сльози ручаями потекли з її очей.

— Після тієї та й знов тієї, — неприхильно сказала мама. Та, не витримавши Оленчиних сліз, додала: — Гаразд. Перестань-бо. Купимо вже тобі такі іграшки, як у Ганнусі...

І справді, на другий день вони пішли до магазину й купили і золотокосу ляльку, й пухнастого ведмедика.

О, яка то була для Оленки втіха! Вона не випускала ляльки з рук, робила їй зачіски, по сто разів на день переодягала, разом із ведмедиком возила в колясочці...

Минув певний час, і якось уранці Оленка побачила, як за вікном закружляли в повітрі великі лапаті сніжинки.

— Мамо! Мамо! Перший сніг! Небесне пір'я! — радісно загукала Оленка. Вона вибігла в коридор і квапливо почала одягатися, щоб іти на вулицю. Раптом її погляд упав на взуванку, що стояла під вішалкою. Розстібнута халявка одного з Оленчиних чобітків лежала хутром на літніх маминих черевичках, ніби зігрівала їх. Оленка кліпнула очима, ковтнула давкий клубок, що підкотив їй до горла, і, хоч у коридорі нікого, крім неї, не було, густо почервоніла.

ДРУГ

Андрійкові завжди хотілося мати котика. Котик такий гарний. Він м'якенький, пухнастий. Коли він п'є молоко, язичком, як млинком меле. Швидко так: тільки мельк, мельк — і вже блюдце порожнє. Кумедно так. Котик спить, згорнувшись клубочком. Коли ти сидиш, він застрибує тобі на коліна і лагідно горнеться, муркоче: просить, щоб погладили. А потім знов спить.

Ех, добре мати котика. Та хоч як Андрійко маму просив, хоч як умовляв — мама ні,

хоч плач.

Якось грався Андрійко у дворі. Коли чує: нявчить хтось, так жалібно. А хто ж може нявчати, як не котик? Андрійко глядь туди, глядь сюди — так і є: біля сусіднього під'їзду кошеня, ходить як неприкаяне, та так уже нявчить, ніби плаче. Став Андрійко над ним, дивиться. Хоче на руки взяти — не наслідуюється. Мама забороняла. Ет! Якби цього котика та додому. Якби ж йому дозволили. Та ні, мама не дозволить. Андрійко знав це. Думаючи гірку свою думу, Андрійко незчувся, як надійшов дідусь. Дідусь цього він не раз бачив. І знав, що живе старенький тут, у сусідах, в їхньому ж будинку.

— Добридень гарному товариству! — усміхнувся дідусь. — А хто це тут прибився до нас?

— Котик, — кивнув на котика Андрійко. — Шукає, в кого жити.

— Он воно що... — підняв брови дідусь і задумливо подивився спершу чомусь на Андрійка, тоді на котика.

— Тебе, хлопче, як звуть, — спитав він.

— Андрійком.

— А давай, Андрійку, ми спочатку цього котика нагодуємо. Бо голод, як у народі мовиться, не свій брат.

Дідусь сів на лаву, дістав з торбини пакет молока і став пильно розглядатися довкола.

— Звісно, ніхто тут нашому котикові мисок-тарілок не наставив, еге ж? — підсумував дідусь. — А що як ти, Андрійку, перескочиш додому й попитаєш у мами якогось щербатого блюдечка чи бляшанки з-під риби?

— И-и, — швидко замотав головою Андрійко, — мама насварить, що я прибудного кота чіпаю.

— Ну, то сиди тут, а я зараз. — Дідусь поставив пакет на лаву, чухнув котика за вухом і, підхопивши свою торбину, зник у під'їзді. За мить він уже наливав молоко в блюдце.

Котик, хоч і зовсім ще малий, певно, був розумний. Він одразу втямив, що дідусь і Андрійко свої люди. Бо спершу обійшов Андрійка, лагідно потершись йому об ноги. Тоді пригнув голову під дідусеву руку, щоб той ще раз його погладив. І тільки опісля жадібно взявся до молока.

Андрійко не зводив з котика очей. Насьорбавшись досита, той перевальцем почапав до лави, та, не втримавши на тоненьких лапах обважнілого живота, подався набік і на півдорозі всівся. Дідусь та Андрійко засміялися. Андрійко не втримався й погладив котика.

— Це ти, поки мама не бачить? — співчутливо спитав дідусь.

— Ні, я забув, — відказав Андрійко.

Він і справді майже забув про мамину заборону, — так йому було гарно біля котика й дідуся.

— Так то воно так, — кивнув головою дідусь, — та маємо вирішити, Андрійку, як нам з цим звіром бути.

Андрійко зітхнув. Що він міг сказати? Мама твердить, що тварині не місце у квартирі. Але ж у Дениса кіт є, і у Славка є. Та й хіба тільки в них?

"Кота треба доглядати — не тільки гратися з ним", — суворо каже мама. А хіба ж він, Андрійко, хоче тільки гратися? Він і хоче доглядати, дбати, бути другом. А мама не вірить. Ех, прикро.

"Кіт робитиме шкоду", — твердить мама. А маленькі діти хіба не роблять шкоди? Он у Яринки братик молодший. То він їй альбома порвав. А ще, було, миску розбив. І всі його люблять, бо ж він маленький, не розуміє ще. Так само й котик. Його теж можна любити.

— Слухай, — долинув до Андрійка дідусів голос, — я давно про kota мріяв. Ти, здається, теж?

— Еге, і я давно, — кивнув Андрійко.

— То візьмімо цього kota на двох.

— Це ж як? — розгубився хлопчик.

— А отак: житиме він у мене, а доглядати будемо удвох. І дозволу у твоїх мами й тата питаємо. Щоб усе по-чесному було.

З тих пір минуло багато років. Андрійко давно виріс. Та й досі яскріє в його душі спогад про худорлявого сивого дідуса, що жив у сусідньому під'їзді. І про котика, який допоміг йому знайти справжнього друга.